

Individuális fejlődés mint szellemi betegségmegelőzés
(A karma alóli felszabadulás nem betegség, hanem fejlődés által)
Armen Töugu előadása, Gedera, 2015. december 14.

A látogatásaim során ezt és hasonló témákat már felvetettünk. Vlagyimirral megvitattuk és kiderítettük, hogy az elmúlt év kivétel volt, habár ezt megelőzően néhány éven keresztül ez a téma felmerült, a betegségek kapcsán. Mivel ez a két fontos téma – karma és betegség – kapcsolatban állnak egymással, és megvitattuk, hogyan lehet megmenekülni a másodiktól úgy, hogy ne kerüljük ki az elsőt. Az alapgondolat, amit ennek kapcsán elmondhatok, abban áll, hogy a fejlődés három úton mehet. Az emberiség fejlődésének három módja van, melyek segítségével az embert fejlődésre kényszerítik, vagy másként mondva, melyek segítségével az ember maga fejlődhet. Az első mód a betegség, a második a sors körülményei (a betegségen kívül), és a harmadik mód a saját szabad döntés alapján való önfejlődés.

Ha valaki önállóan kezd a fejlődésével foglalkozni, és sikerült megtalálnia a számára megfelelő gyakorlatokat, vagy ha van egy jó tanára, akkor gyorsított módon tudja a fejlődés lépcsőfokait megjárni, melyeket egyébként több élet során tudna végigjárni, sőt egy megtestesülés alatt is le tudja győzni – ezt mondja Steiner. Vannak olyan emberek, akik a saját hozzájárulásuknak köszönhetően sok olyan szakaszt megtettek, melyeken az emberiség nagyobb részének csak a jövőben kell átmenni. Az ilyen embert beavatottnak nevezik. A beavatott olyan tudással rendelkező ember, amely lehetővé teszi neki, hogy olyan területekre pillantson be, amelyek az emberek többsége számára még rejtve vannak. Ez azért van, mert minden fejlődés többek között új képességek kidolgozásával jár, és minden szellemi képesség egyidejűleg a valóság, a lét mélyebb módon való észlelése. A „látás” képessége (a színek, fények világának észlelése); a „hallás” képessége, stb. Minden képesség számos általános észlelési képesség összessége. Néha ez nyilvánvaló, néha kevésbé nyilvánvaló, de mégis a második esetben is így van.

Mondjuk az olvasás képessége gyermekkorban fejlődik ki, az iskolába való belépéskor. Az élet elején az embernél ez a képesség hiányzik, de amikor már tud olvasni – egy másik világ nyílik meg számára, amely annak nem érhető el, akinek ez a képessége még nincsen. Mondhatjuk, hogy a képességek halmaza végtelen, mivel az ember, aki az Isten képére és hasonlatosságára lett teremtve, ugyanazzal a fejlődési potenciállal rendelkezik, csak még nem sikerült kifejlesztenie. A beavatottak olyan emberek, akik olyan képességekre tettek szert, melyekkel az emberek többsége még nem rendelkezik. És az egyik lehetőség – egy jó tanárnak, a saját akaratnak, a saját befektetésnek köszönhetően, ennek a fejlődésnek a felgyorsítása. Ugyanakkor szükséges olyan emberek jelenléte, akik közvetítők lehetnek a fejlődésükben oly messzire jutott istenek és a többi ember között – ők mintegy közöttük vannak, és az emberiség szellemi, isteni erői hallgatnak azoknak az embereknek a tanácsára, akik már megtették annak a fejlődési útnak egy részét, amely az emberiség többi részére vár. Mivel a mi utunk az emberiségre jellemző – az angyali hierarchiák valamennyire más utat jártak be, és a szellemi vezetőknek fontos, hogy legyen valaki, aki megérti az emberi fejlődés specifikumát. És a meghatározott fejlődési szintű beavatottak tanácsadóként vesznek részt az istenek tanácsában, hogy megfigyeljék, milyen új impulzusok jöhetnek az emberiséghez, milyen képességek értek meg a fejlődés új szakaszára, stb.

Van egy Nagy Terv, ami állandóan pontosításra kerül, korrekciókra van szüksége, mint az iskolában, ahol van egyfajta általános terv, de az osztálytól, a gyerekek jellegétől függően változhat. Ez nem azt jelenti, hogy az emberek csak a saját hozzájárulásuknak köszönhetően fejlődhetnek. Ha a szellemi vezetés észreveszi, hogy egy bizonyos individualitásban megvan a lehetőség a fejlődésben való gyorsításra – segítenek neki ebben a gyorsításban. Ez a segítség, ahogyan már mondtam, kétféle módon jelenik meg: az önálló erőfeszítésen kívül, jöhet még kívülről segítség, a sorson keresztül, amikor a karma úgy alakul, hogy nemcsak valamit gyakorolva, hanem egyszerűen egy meghatározott életet élve kidolgozza magában a szükséges képességet. Ebben az esetben nem ő gondolta ki magának a gyakorlási módszert, hanem a sors olyan szükségszerűséghez vezet, a munkán keresztül – például a mindennapi kenyérért való munkában – és akkor az ilyen munka jellege segítheti az ember gyors fejlődését.

Képzeljük el, hogy valaki első gyermekként születik meg egy családban, kislánycént, utána még születnek fiútestvérek és lánytestvérek. Aztán az anya meghal, amikor a gyermekek még nem váltak felnőtté, és az irántuk való felelősség a legidősebb nővér vállán nyugszik. Mondhatjuk, hogy számára ez sorscsapás – és ez így is van. De még azt is lehet mondani, hogy felelősséget viselve másokért, lehetővé téve ezzel az ő fejlődésüket, a lelkében bizonyos képességeket fejleszt ki. Tegyük fel, hogy az élete továbbra is hasonló módon alakul. A családból már kilépve, a saját útját járva, másokat szolgálva folytatja – például mint idegen gyermekek dajkája, vagy idős emberek gondozója, lehet, hogy közben nincs is saját családja, sőt még biográfiája sem – és az ember mintegy a háttérben élte az egész életét. Hogyan alakul az ilyen ember számára, amikor visszatekint a megélt életére, átlépve a halál Küszöbét, milyen erőket merít a megélt életből? Észreveszi, hogy magasabb megismerésre szolgáló erőkre tett szert. Az élete folyamán nem tudott fejlődni, képzést kapni, stb., - ezzel a többiek foglalkoztak, akiket szolgált. Azok magukkal foglalkoztak, ő pedig azok kötelezettségeit teljesítette. De szellemi nézőpontból, halál után visszaszerzi, amit elmulasztott.

Aki olvasta Steiner „Hogyan jutunk a magasabb világok megismeréséhez?” c. könyvét, az tudja, hogy az olyan minőségek kimunkálása, mint alázat, tisztelet, áhítat – a szellemi megismerés alapja, fundamentuma, melyek meglétének köszönhetően egyáltalán lehetséges az ilyen megismerés. Aki egész életét háttérben töltötte, nem a „fényben”, ahol Lucifer hatására sok a kísértés, hanem más emberek szolgálatában, az a Küszöbön való áthaladás után a lelkében nagy erőtartalmat észlel ahhoz, hogy valódi szellemi megismeréssel foglalkozzon. A lelki beállítottsága ilyen módon a megélt élet eredményeként alakult ki.

Ha valaki elolvassa ezt a könyvet, elkezd saját iniciatívája alapján ezeket az erényeket gyakorolni – ez szintén lehetséges.

Elképzeltünk egy másik sorsot is: valaki egy olyan családban születik, ahol 10 gyermek van, ő a hatodik, a család szegény ... A náci Németországban történik ez, ahol a normától elhajló gyermekeket megölik, de ha megszületik a 9. gyermek, akkor maga Adolf Hitler

tiszteli meg a családot azzal, hogy ennek a gyermeknek a keresztapjává válik. És most ez a 9. gyermek éppen olyan, hogy a nem teljes értékű gyermekek megsemmisítéséről szóló törvény hatálya alá esik. Vagyis előbb maga Hitler válik a keresztapjává, aztán pedig a krematóriumba irányítják. És így egy ilyen család tagjává válni, ahol a kisebb testvérré ilyen sors vár – ez valami különös dolog. A családapa veri a gyermekeket, mivel a Biblia szigorú nevelést parancsol, és ő ezt az előírást szó szerint veszi. Mivel a család szegény, az elképzelt hősünk kénytelen már 14 éves korában munkába állni – a szülők kényszerítik. Az ilyen körülmények később az embert mániás depressziós pszichózishoz vezetnek, és ő ebben szenved egész életében, kezdetben még nem is tudja, hogy depressziója van. A hangulata gyorsan változik, a mániástól a depresszív állapotig. Később kiderül, hogy az állapotának van orvosi diagnózisa, hogy erre a betegségre vannak meghatározott gyógyszerek, amelyek lehetővé teszik egy bizonyos fokon a szenvedései könnyítését és az élet folytatását. Az első házasság válással végződik. Az ebben a házasságban született kislány egyéves korában meghal, 5 nappal a második kislány születése után elválnak, mivel kiderül a feleség hűtlensége. A feleség megcsalta – a hűtlenség bebizonyosodik – válás. A válás következtében az anya megtiltotta az apának, hogy lássa a második lányt, és ők 50 év után találkoznak először, a lány megtalálja őt, és megvádolja, hogy elhagyta – így mesélte el neki az anyja. A munkahelyeinek listája körülbelül 20 különböző foglalkozást tartalmaz: teherautót vezetett, árut szállított, csomagokat válogatott a postán, volt hegesztő, segédmunkás, nyerges – nyergeket készített, bútorszerelő, számítógép előtt ült valamilyen irodában – és még többféle, már nem emlékszem. Vagyis sok minden. És mindig olyan helyzetbe került, melyekben nehézségeket tapasztalt. És most meghal. És a halála után erőtlenséget tapasztal. Mégpedig erőtlenséget a sors nehézségeinek viselésére – és nemcsak arra.

Van egy legenda a crotoni Milo-ról, aki két évig bikát cipelt magán. A bika először borjú volt, és fokozatosan nőtt kétéves bikává, néhány száz kilogrammos súlya volt. És a bikával együtt nőtt Milo izma. Ugyanilyen módon nőnek a szellemi izmok is. Hiszen az ember a lelkében hordozza a gravitáció súlyát is. A depresszió azt jelenti, hogy a lélek a nehézség fizikai erejét éli át – nem a test, hanem a lélek. A lélekkel általában nem tapasztalunk fizikai erőket.

- *Milyen lélekről van most szó?*

Az asztrálestéről. Az asztrálest általában nem tapasztal fizikai erőket – például elektromágnesest, de különös esetekben, különös sorsokban, ilyen megtapasztalható. Mint az említett esetben, amikor a lélek a gravitáció erejét tapasztalta meg, és mivel ez egy hatalmas erő, elviselhetetlennek érződik. De ha az ember 84 évig viselte ezt a nehézséget, aztán eldobja azt, egy hatalmas erőtlenséget tapasztal, ami lehetővé teszi számára, hogy segítsen azoknak, akik nem boldogulnak a saját nehézségük cipelésével – nem megtestesülést emberi formában segíteni, hanem szellemi-lelki lény formájában, a saját halála után. Meg lehet kérdezni – miért szenvedett ennyire? – de a Küszöbön való átlépés után a perspektíva radikálisan megváltozik, és a válasz nyilvánvalóvá válik.

Most a kérdést másként fogalmazhatjuk meg. Ha ennek az embernek javasolták volna, hogy ne szenvedjen depressziótól? Magára vette volna-e önként, gyakorlatok formájában, azt a kötelezettséget, hogy hordozza a lét kiegészítő nehézségét, ugyanolyan mértékben, mint ahogy a betegség kényszerítette őt, hogy ilyen fejlődésen menjen keresztül, és végeredményként ugyanilyen nagy erőttöbbletre tegyen szert? Ez az a kérdés, ami eldönti, hogy az ember meggyógyulhat-e vagy sem. Ha a döntéshozatal szellemi oldaláról beszélünk, akkor az ember vagy azért gyógyul meg, mivel áthaladt a tapasztalatán, teljesítette azt a fejlődési tervet, amelyik az ilyen betegségnek köszönhetően vált lehetővé, vagy pedig amiatt gyógyul meg, hogy magára veszi azt a kötelezettséget, azt a munkát, amelyet egyébként a betegség miatt végzett volna el, hogy önként végezze, gyakorlatok formájában.

A betegségek okai lehetnek a múltban is és a jövőben is. Vannak az életben olyan tettek, mely gyengítik az embert. Például ha valaki mások számlájára él, akkor elgyengül, mivel a saját munkáját nem végzi el teljes mértékben. Ha az ember hazudik – akkor is gyengül. Ha a harag hatásának adja át magát – gyengül. Minden hasonló dolog gyengíti az embert az élet végére ahhoz képest az erőtartalékhoz képest, amellyel az elején rendelkezett. A szellemi „izmai” ettől erőt veszítenek. Eközben nem feltétlenül szükségszerű, hogy fizikai szinten ez a gyengeség rögtön betegségként jelentkezzen, mivel fizikai testünk biztonsági tartalékkal lett létrehozva. Egyrészt ennek köszönhetően közvetlen egészségkárosodás nélkül lehetnek hibás gondolataink – az agyunk eközben nem „ég ki”, nem „égeti el” a test egy részét. Másrészt pedig végbevihetünk helytelen tetteket és ezek negatív következményeivel nem azonnal szembesülünk, hiszen ha a cselekedeteink negatív következményeivel azonnal szembesülnénk, nem lenne szabadság sem. Akkor az ember állandóan kapcsolatban állna a sors fonalaival, és bármely mozdulata azonnal korrekciót idézne elő, és ez nem tenné neki lehetővé, hogy szabadnak érezze magát. Összegezve, a szabadsághoz olyan testre van szükségünk, amely elbírja a negatív gondolatok, romboló érzések és akaratok nyomását. Másként mondva, ahogy éljük az életünket, egyre gyengébbé válunk, de a test továbbra is megőrzi az életképességét.

• *De a fordítottja is igaz. A fizikailag beteg ember dolgozhat a betegségén, de eközben a terápiás hatás szintén nem rögtön jut el a fizikai testig.*

Ennek oka a következő. Tegyük fel, hogy az ember leélt egy életet, melyben dogmatikus gondolkodással rendelkezett, mereven kialakított világnézettel, véleménnyel, hogy „mi a helyes és mi a rossz”, mi az igaz, és mi a hamis. Olyan gondolkodáson, amely nem belső, morális impulzusra, hanem tradíciókra, külső tekintélyre épült – nem fontos, hogy isteni vagy emberi tervezésűre. A saját meggyőződéseinek megfelelő módon cselekedve ártott a környezetének, egy meghatározott fanatizmusnak köszönhetően visszatartotta a környezetében élők fejlődését. És mégis, hosszú életet élt, mivel a teste bizonyos tartalékokkal rendelkezett. A halál Küszöbén való áthaladás után elvégzi a visszatekintést. Benne átéli a meghatározott dogmatizmus-, fanatizmus-szellemtől való függőségét és egy kiegészítő impulzus ébred benne. És ez az impulzus, a szellemi világon való áthaladás folyamán döntés formáját ölti: a következő életet olyan módon megélni, hogy ne legyen hatalma más emberek felett, és eközben erős impulzusa legyen a saját moralitásán alapuló belső „irányát” követni.

De ez csak egy elvi döntés, ami nem vált még szellemi izmokká. Hasonlít ahhoz, amikor az ember a testének izmait anélkül akarja fejleszteni, hogy elkezdene edzeni. Egyetlen döntés még nem elegendő, még valójában is gyakorolni kell. Most az új inkarnációját olyan módon szervezi meg, hogy legyen elegendő idő a jelzett gyakorlatok elvégzésére. Ez alkalommal egy olyan családba érkezik, ahol a szülők tekintélyének nyomását fogja tapasztalni – most nem ő maga gyakorol nyomást, hanem őrai gyakorolnak. Ez a döntéshozatala – fejleszteni az önállóságát – állandóan megpróbáltatásnak lesz téve, az önállóságát nagyobb mértékben lesz kénytelen megvédeni, mint valószínűleg bárki más. Lehet, hogy állandóan olyan szituációkban fog élni, amikor szociális értelemben az impulzusait a többiek nem fogják elfogadni. Ilyen jelenség gyakran megfigyelhető: egy csoport valamit megvitát, és egyvalaki azt mondja: csináljuk ezt. A javaslatát senki sem fogadja el. Aztán a csoport egy másik résztvevője lényegében ugyanezt javasolja, és mindenki egyetért. Mindketten ugyanazt javasolták, de az első ember karmája abban áll, hogy a környezet ne fogadja el a javaslatát, mivel ha a környezet egyetért, benne az előző életből származó személyiség szólal meg. Az a személyiség ébred fel és megéri a hatalom megszerzésének lehetőségét, és amíg a környezők követik az impulzusait, erősödni fog. Ahogy egyetlen egyszer egyetértenek vele [a múltbeli személyiséggel], úgy fog a nyomás erősödni a részéről. A szellemi világból látható az ilyen veszély. Ezért a magasabb Én azoknak a lelkébe, akikkel az ilyen embernek találkozni kell a földi életben, a javaslataival szembeni impulzust helyez bele.

Ilyen esetben az embernek magának kell megküzdenie a környezetének hasonló viszonyulásával, hogy magában olyan belső minőséget dolgozzon ki, hogy ne törekedjen más emberek feletti uralomra. Ez az ember érthetetlennek tarthatja, hogy a különböző emberek által kimondott, látszólag ugyanolyan iniciatívához a környezet részéről mennyire másként viszonyulnak. Megkérdezheti a többieket, miért ignorál engem a kollektíva, amire a többiek gyakran azzal reagálnak, hogy te mindig túl nagy helyet foglalasz el, a megjelenésedkor hirtelen mindenki beszorul, mi viszont védekezni törekszünk. Habár, „külsőleg” nézve – semmi ok nincsen az ilyen érzésre. Ha tisztán racionálisan próbáljuk az ilyen helyzeteket elemezni, akkor ezek irracionálisnak nézhetnek ki, de ha tudjuk, hogy ez az „üledék” az előző életből maradt az embernél, akkor érthető, hogy a javaslatait miért ilyen reakció követi.

Képzeld el, mi lenne, ha nem keletkezne a körülötte levőknek ez a negatív reakciója, ha az ember a szellemi hierarchiák segítségével nem úgy tervezte volna, hogy a környezete ellenálljon az ő impulzusainak. Akkor megismételné az előző életét, mivel az, mint Doppelgänger, jelen van a mostani inkarnációjában. És éppen ezt az előző életet kell átdolgozni. Ezért egyetlen döntés a másként való életre nem elegendő. Az elmúlt élet évtizedei során egy meghatározott energia halmozódott fel és Doppelgängerré vált, és csupán egy döntés által ez a Doppelgänger nem tűnik el. Csak fokozatosan tud, évtizedek folyamán, feloldódni, aminek köszönhetően az ember Énje ismét szert tesz arra az erőre, amit elvesztett az előző életében. Az erőt, ami „elfolyt” tőle a doppelgängerhez, végül visszairányíthatja magához. Ugyanilyen módon mindent átdolgozunk, a saját birtokunkba veszünk mindent, ami valamikor hozzánk tartozott, de aztán elvesztettük.

De ahogyan mondtuk, a sorsnak nem minden eseménye keletkezik hasonló okból. Néha az ok a szellemvilág szándékából ered, hogy segítsen felgyorsítani a fejlődést. Ilyen esetben a sors részéről egy nyomás keletkezik, betegség vagy más körülmény formájában, melynek okai nem a múltban találhatóak, vagyis nem lehet azt mondani, hogy elveszítettem valamilyen lelki erőket és most arra törekszem, hogy visszakapjam őket. De azt lehet mondani, hogy ha megteszem ezt az utat, akkor többet szerezek azokból az erőkből, melyek az embernél a jövőben kell, hogy kifejlődjenek. A jövő életünket nem egymagunkban tervezzük, ez egy közös munka a hierarchiákkal, vagyis részt vesz benne a saját impulzusunk és a hierarchiák impulzusa is.

Példaként vehetjük azt, amit Steiner ír Zarathusztráról. Mielőtt Zarathusztraként, e perzsa prófétaként inkarnálódott, az individualitása egy olyan ember életét élte meg, aki vakon és süketen, és gyakorlatilag némán született. Ez az élet segített neki egy olyan szellemi potenciál kidolgozásában, hogy a következő életében egy magas fokú tisztánlátással rendelkezzen – képes volt a Napszellemmel kapcsolatba lépni, meg tudta „hallani” a Napszellem szellemi hangját, és ékesszólással rendelkezett. A vak ember életét nem a múlt megdolgozatlanságának következményeként kapta, hanem azért, hogy a következő inkarnációban több mindennel rendelkezzen, mint a többi ember. Az emberiségnek új impulzust, új kultúrát kellett hoznia – Ahura Mazdát.

Ezért az individuális fejlődés, a sorsfeladatok, a betegségek kérdése a karma megértését igényli, azoknak a képességeknek a megértését, melyek betegségek, más karmikus szituációk és gyakorlatok eredményeképpen alakulnak ki. Ha van lehetőség ugyanolyan mértékű aktivitással, ugyanolyan akarati energiával gyakorlatokat végezni – meditáció útján, stb. – és ilyen módon fejleszteni a szükséges képességeket, sűríteni, meggyökereztetni a saját lelki organizációban, ahogyan ezt a betegség vagy a karma tenné, ha a karmikus feladatok komplexumában lennének ilyen feladatok, akkor lehetne az egyiket a másikkal helyettesíteni. A betegséget és a sorsot – gyakorlatokkal.

A karma hatása a döntéseinkre a jövőben csökkenni fog. Míg a távoli múltban az ember egész életében kénytelen volt a karmikus hatásoknak alávetnie magát, addig a mi korunkban, ha egy esemény áll előttünk, akkor választhatunk – vagy követjük, vagy másik irányt választunk. Lehet egy bonyolultabb változat is: nem maga az ember választ másik irányt, hanem az manipulációk, hatások segítségével valósul meg, melyek őt más irányba taszítják, vagyis valamilyen külső hatások rendeződnek az ember körül, melyek elvonják őt a karmától. Ezért mondta Steiner, hogy az Antropozófia alapfeladata, hogy az emberiségben a karma igaz észlelését ébressze fel. Vagyis ha tudom a saját karmámat észlelni, akkor egyfajta védelmet kapok ezzel, lehetőségem lesz a tájékozódásra, mondhatom ezt magamnak: „na ez megfelel a karmámnak, ez pedig nem”. És valamilyen ösztönre támaszkodni, ahogyan ezt korábban tették – nem segít. Mivel az ösztönök területén sok önkényesség van a földön.

- *A külső manipuláció alatt luciferi és ahrimáni hatásokat kell érteni?*

Minden manipulációs technikát, ami a reklámmal, a médiával kapcsolatos...

De általában is az emberek egyre több módot fognak találni mások akaratára hatni. És van olyan szervezet, ahol ezt tanítják, mint pl. az NLP

A menedzsereket például tanítják arra, hogyan hassanak a beosztottak akaratára, hogy a vezetők által felállított feladatokat teljesítsék. Az eladókat arra tanítják, milyen módon hassanak a vevőre, hogy az megvegye az árujukat. Mindez a manipulációs technika – egyik akarat hat a másikra. Na az ilyen hatás kidob a karmából.

- *Ez kétoldalú hatás? Az, aki hat – az szintén kiesik...?*

Igen, természetesen, ő is kiesik. De a karmaáramlat állandóan korrigálódik.

Ezek az esetek, a manipuláció esetei is beszámítódnak, és ez bekapcsolódik a karmába – hogy volt ilyen hatás – de egy bizonyos késéssel. Ez a szabad választás faktora miatt megy végbe.

- *Lehetséges-e olyan reklám, amelyik nem manipulálja a másik akaratát?*

Az ilyen reklámnak nem lesz meg a kívánt hatása. Természetesen lehet olyan módon bemutatni a tényeket, hogy a bemutatás ne az akaratra, hanem a tudatra hasson, az embert arra ösztönözze, hogy megértsen valamit, és hogy önállóan határozza meg a tárgyhoz való viszonyát.

- *De önök is, amikor meghirdették ezt a szemináriumot, az nem egyfajta marketing?*
- *Mi nem reklámoztunk, hanem szétküldtük a meghívókat! (nevetés)*

Igen, lehetséges különböző módon megfogalmazni a meghívást.

Lehet például ezt mondani: ha vétkezel – a pokolba kerülsz, ezért nem szabad ezt és ezt tenned. De másként is meg lehet fogalmazni: az ember, aki ilyen életet él, a halál után ezt és ezt fogja átélni. Az ilyen kijelentés másképpen hat – ez két különböző befolyásolás-módra példa. A második esetben az embernek azt javasolják, hogy maga gondolkodjon el, és a helyzet megértéséből hozzon döntést – a saját akaratából. Persze a manipuláció finomabb módon is felépíthető: leírni a szituációt, de eközben az igazságnak csak a felét elmesélni. Ilyen esetben az embernek szintén döntést kell hoznia, ami a közöltekre épül. De mivel ez a közlés az igazságnak csak a felét tartalmazza, a befolyásolás ilyen módszere lényegében szintén manipuláció lesz, igaz, a közlemény címzettjére irányuló akarati impulzus nélkül. Röviden, a leírást teljes, igazi formában kell megadni.

- *Te egy olyan ember példáját hoztad fel, aki élete 84 éve folyamán különböző nehézségekkel küzdött, lelkével a gravitációs erőt depresszió formájában tapasztalta meg... Milyen gyakorlatokat lehet elképzelni, amelyekkel az ő esetében helyettesíteni lehetne ezeket az élettapasztalatokat?*

Ebben az esetben nehéz ilyen gyakorlatokat elképzelni. Saját akarata alapján nem tudná azokat megtenni. Ilyen gyakorlattá válhatna egy olyan életbe testesült törekvés, hogy átadja minden saját erejét mások javára, idegen sorsok nehézségét úgy viselje, mint a sajátját, és nem csupán közeli embereket – akikkel kapcsolatban ezt még bizonyos értelemben természetes törekvésnek is lehet tartani – hanem idegen embereket is.

- *A karmával kapcsolatos megfontolásokat általában a „hiba – kijavítás” fogalmak kereteiben fejezik ki. De vegyünk olyan helyzeteket, amelybe sokan kerültek a Második Világháború alatt – melyek az ember számára különösen nehezen átélhetőek voltak – olyan helyzeteket, melyek mély nyomot hagytak a lelkekben. Hogyan hatottak az ilyen szituációk az emberek további életére? Arra gondolok, hogy az ilyen körülmények az emberre rendkívül gyengítő hatással voltak – egészen a kétségbeesésig, az erős félelemig, stb.*

Ahogy már mondtam, mivel a földi életben az okokat és következményeket jelentős időintervallum választja el egymástól, és nem követik egymást azonnal, úgy az ember, egy bizonyos, számára elviselhetetlen helyzetbe kerülve hozhat olyan döntést, hogy kimenekül belőle. Például öngyilkossággal befejezni az életet – de ez nem fogja azt jelenteni, hogy sikerült megúsznia a karmáját. Csak az látszik, hogy bizonyos eseményt – ha ugyanezt az öngyilkosságot vesszük, példának – önállóan vezetett be a karmába, most pedig a következő élet karma által előírt eseményei ennek a kezdetben nem tervezett eseménynek, az öngyilkosság eseményének a beszámításával lesznek meghatározva, vagyis korrekció történik. Ha ilyen nehéz események történnek – ez a sors előli menekülés kísérlete. Még elképzelhető a „részleges menekülés” esete, mint például a hazugság. Amikor hazugság segítségével törekszenek megúszni a következményeket, áthárítva a felelősséget egy másikra. Vagy ... mágikus technikák segítségével átdobni a saját betegséget a másikra... ezeket a példákat szintén mint a karmától való menekülést határozhatjuk meg. Mindez, természetesen ugyanarra az eredményre vezet – az ember elgyengülésére ahhoz az állapothoz képest, amelyet el tudna érni, ha a sors által felállított feladatokat teljesítené; ez pedig azt jelenti, hogy a következő élete ezt a tényt is figyelembe véve épül fel.

- *Engedjen meg nekem egy ilyen különös kérdést feltenni: van-e közös karmájuk egy város lakóinak, aki bombázásban halnak meg? Vagy a fentebb elmondottakból az következik, hogy ezeknek az embereknek individuális korrekciós útjuk lesz, függetlenül attól, hogy olyan következményekkel áll kapcsolatban, amit ez a számukra közös esemény idézett elő?*

Így is, úgy is lehet mondani. Hiszen közöttük lesznek olyanok, akiknek a karmájában benne van a predestináció arra, hogy átéljék ezt az eseményt – számukra ez az esemény a múlt következménye lesz és annak a lehetősége, hogy ledolgozzák azt, ami egyszer elveszett; és lesznek olyanok is, akik azok közé tartoznak, akik a csoportkarma következtében haltak meg, bár az egyéni karmájuk nem feltételez egy ilyen eseményt. Ezen az eseményen áthaladva, nekik is lehetőségük lesz magukban egyfajta képességet kidolgozni, de ez nem az az eset, amikor az ember a ledolgozás eredményeként megkap valamit, amit a múltban elvesztett, hanem az említett változatok közül a második, amikor az ember lehetőséget kap, hogy erőtből dolgozzon ki a jövő számára. Ha az ember, ismét visszatérve az életbe, ilyen többlete van, akkor örömet él át, de ha bizonyos erők hiányoznak neki – akkor szenvedést tapasztal. Ezért mondják: ha valamit kifejlesztettél magadban a jó cselekedetek által – ez örömteli életet ad, de ez csak abban az esetben igaz, ha többletet hozol létre, és nemcsak az adósságot zárod le, ezt a pontot is fontos megérteni.

• *Öröm, boldogság – mondhatjuk-e, hogy a karmikus elszámolások során ezeket paraméterekként veszik figyelembe? Azt gondolom, hogy a karma létezésének fő célja éppen a fejlődés, az öröm és a boldogság pedig a sors tervezésénél mint másodlagos paraméterek jelennek meg; a hozzájuk való viszony olyan, mint a szerszámokhoz, ha ezt így lehetne megfogalmazni ...? Vagy ezeknek önmagukban értékük van, önálló kategóriákként? Vagy az önfejlődés fogalmának egy kissé egybe kell folynia a boldogság fogalmával...?*

Az öröm egy reális szellemi szubsztancia. Ha az ember befogadja ezt a szubsztanciát a lelkébe, akkor örömet él át. Az öröm az individualizált Életszellem szubsztanciája. Ha az embernek lehetősége volt az egyik életében, hogy fejlessze az Életszellemét, szert tett ennek személyes megjelenésére, akkor az Életszellem jelenlétét a következő életében örömként fogja megtapasztalni, vagyis az öröm az individualizált Életszellem ténye. Ehhez analóg módon mondhatjuk, hogy az önmagunkkal és a világgal való béke megtapasztalása a Szellemén megtapasztalása.

• *És mit lehet ebben az értelemben az individualizált Szellemember megtapasztalásáról mondani?*

Az individualizált Szellemember a alkotó önfeláldozás impulzusa.

• *Mit jelent az alkotó önfeláldozás?*

Ez amikor úgy alkotsz, hogy teljesen megfelekedzel magadról, és az idő számodra nem létezik. Mindaz, ami vagy – a te alkotásodnak az eredménye, és még idő sincs, hogy önmagadra gondolj, a saját személyiségedre, és magának az időnek az érzékelése sincsen, mintha az öröklétben lennél. Még azt is mondhatjuk, hogy az örökkévalóságot egyetlen pillanatként észleljük.

- *Az öröm vagy az alkotó önfeláldozás megtapasztalása, ezeket az élet építi, vagy inkább azt mondjuk, hogy az ember úgy vezeti az életét, hogy azt választja, hogy alkotó módon feláldozza önmagát? Vagy ha az örömet vesszük, az a lélek tapasztalata az életkörülményektől függetlenül, vagy vannak olyan életkörülmények, mint a jó ház, pénz, kényelmek, és következményként éli meg az örömet?*

Az életöröm megléte nem egyértelműen csak a külső körülményeknek köszönhető. Némelyek gyakorlatilag minden ilyen lehetséges dolgot elértek – a hatalom csúcsán helyezkednek el, gazdagság és teljesen egészségesek – és mindemellett mélyen boldogtalanok, nincs örömük az életben. De fordítva is lehet – az ember abszolút elégedett az étellel, békében van önmagával, pedig „külső” módon nincs semmije. Vagyis a belső állapot és a külső körülmények között egyenes összefüggés nincsen – a körülmények csak lökdösik, kényszerítik az embert, hogy az aktivitását egy meghatározott irányba célozza, de ezek eközben nem teszik őt ilyenné vagy olyanná, pusztán a jelenlétük által. Ez egy elterjedt tévedés, illúzió – meggyőződés, hogy külső javakat elérve automatikusan boldoggá válok. Ha egy belső elégedetlenség áll fenn, nem semlegesítődik egy külvilágban vágyott dolog elérésével, pontosabban az elégedettség csak pillanatnyi lesz, egy bizonyos idő elteltével az elégedetlenség ismét felébred. Akkor még nagyobb mennyiségben lesz szükség a vágyottra, vagy valami más válik a vágy objektumává, stb.

Tivonban [izraeli város] egy ilyen meditációt végeztünk: az Én két fele egy döntés alapján egyesülnek egy egészbe, és ily módon új képességeket tud magába fogadni. Ha egy ilyen képesség ereszkedik alá a Szellemember szférájából, akkor az ember ezt úgy fogja megélni, mint egyfajta alkotói impulzust, hogy megfeledezzen magáról arra a pár pillanatra, amíg ez a két fél együtt együtt van a tudatában. Ha ilyen cselekedetet rendszeresen végez, akkor ez a képesség sűrűbbé válik. A sűrítés azt jelenti, hogy ezt a megtapasztalást már néhány pillanat erejéig meg tudja ismételni. Aztán ismét új impulzust kell a Szellemember szférájából befogadnia, hogy még jobban sűrítse ezt a képességet, és következményként ezek a pillanatok, amikor képes önmagáról megfeledezni, tovább tartanak, de végül ezek is eltűnnek. És ismét új impulzust kell belélegezni. És ha az ilyen „belélegzés” – a szellemiből a fizikaiba – hosszan elnyúlik, akkor az egész fizikai testet áthatja ez a képesség, akkor az fokozatosan elkezd a Szellemember szférájában élni, állandóan ebben az odaadás állapotában tud élni. Ilyen belélegzést és kilélegzést nagyon sokat kell végezni. Ez a jóga sok életen át tart, míg az egész testet át nem hatja az a „légzés”. Hiszen az Atma szó a szanszkrit „légzés”, atma szóval rokon. Atma – ez az az állapot, amikor az egész testet áthatja a szellem lehellete.

<https://ellvik.com/2016/02/07/индивидуальное-развитие-как-духовна/>

Fordította: Rákos Éva